



Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva C-332/15

**Kazenski postopek
proti
Giuseppeju Astoneju**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,
ki ga je vložilo Tribunale di Treviso)

„Predhodno odločanje — Skupni sistem davka na dodano vrednost — Direktiva 2006/112/ES — Členi 167, 168, od 178 do 182, 193, 206, 242, 244, 250, 252 in 273 — Pravica do odbitka DDV — Vsebinske zahteve — Formalne zahteve — Prekluzivni rok — Nacionalne določbe, s katerimi je izključena pravica do odbitka v primeru nespoštovanja večine formalnih zahtev — Davčna utaja“

Povzetek – Sodba Sodišča (sedmi senat) z dne 28. julija 2016

1. *Vprašanja za predhodno odločanje — Pristojnost Sodišča — Meje — Pristojnost nacionalnega sodišča — Razlaga nacionalnega prava — Nujnost vprašanja za predhodno odločanje in upoštevnost postavljenih vprašanj — Presoja nacionalnega sodišča*

(člen 267 PDEU)

2. *Usklajevanje davčne zakonodaje — Skupni sistem davka na dodano vrednost — Odbitek vstopnega davka — Nacionalna zakonodaja, ki določa prekluzivni rok za vložitev predlogov — Dopustnost — Pogoji — Spoštovanje načel enakovrednosti in učinkovitosti*

(Direktiva Sveta 2006/112, členi 167, 168, 178, 179(1), 180 in 182)

3. *Usklajevanje davčne zakonodaje — Skupni sistem davka na dodano vrednost — Odbitek vstopnega davka — Nacionalna zakonodaja, ki izključuje pravico do odbitka v primeru nespoštovanja, na goljufiv način, formalnih zahtev v zvezi s to pravico — Dopustnost — Kršitev načela davčne nevtralnosti — Neobstoj*

(Direktiva Sveta 2006/112, členi 168, 178, 179, 193, 206, 242, 244, 250, 252 in 273)

1. Glej besedilo odločbe.

(Glej točko 24.)

2. Člene 167, 168, 178, 179, prvi odstavek, 180 in 182 Direktive 2006/112 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost je treba razlagati tako, da ne nasprotujejo nacionalni ureditvi, s katero je določen prekluzivni rok za uveljavljanje pravice do odbitka, če sta spoštovani načeli enakovrednosti in učinkovitosti, kar mora preveriti nacionalno sodišče.

(Glej točko 39 ter točko 1 izreka.)

3. Člene 168, 178, 179, 193, 206, 242, 244, 250, 252 in 273 Direktive 2006/112 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost je treba razlagati tako, da ne nasprotujejo nacionalni ureditvi, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, s katero je davčni upravi dovoljeno, da davčnemu zavezancu ne prizna pravice do odbitka davka na dodano vrednost (DDV), če je ugotovljeno, da na goljufiv način ni izpolnil večine formalnih obveznosti, ki bi jih moral izpolniti, da bi mu bila ta pravica lahko priznana.

Natančneje, to, da ni bil predložen obračun DDV in da ni bilo vodeno knjigovodstvo, na podlagi česar bi bila mogoča uporaba DDV in nadzor nad njim s strani davčne uprave, ter da niso bili vknjiženi izdani in plačani računi, bi lahko preprečilo pravilno pobiranje davka in posledično ogrozilo pravilno delovanje skupnega sistema DDV. Zato pravo Unije državam članicam ne preprečuje, da takšne neizpolnitve obveznosti obravnavajo kot davčno utajo in da v takem primeru pravice do oprostitve ne priznajo. Za nepriznanje pravice do odbitka v okoliščinah, ki izkazujejo, da je davčni zavezanec, ki zatrjuje, da ima to pravico, storil davčno utajo, ni mogoče šteti, da je v nasprotju z načelom davčne nevtralnosti, saj se nanj ne more uspešno sklicevati davčni zavezanec, ki je namenoma sodeloval pri takšni utaji in je ogrozil delovanje skupnega sistema DDV.

(Glej točke 56, 58, 59 ter točko 2 izreka.)